

Rapport

Klacht

Verzoeker had van de heer X een stuk grond gehuurd waarop hij enkele units heeft geplaatst die hij als werkplaats heeft ingericht. Op 10 januari 2009 zag iemand dat X - die zelf failliet was verklaard - in de units aan het inbreken was en een groot aantal machines en andere goederen meenam.

Nadat de politie van het regionale politiekorps Flevoland enkele malen was gebeld, kwamen er twee politieambtenaren ter plaatse.

Verzoekers klagen er in dit verband over dat de politie ter plaatse niets heeft gedaan en X ongestoord zijn gang liet gaan.

Voorts klagen verzoekers erover dat hun klacht over het politieoptreden ter plaatse niet volgens de klachtenregeling is afgedaan en dat zij niet zijn gehoord.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker bezit vier geschakelde units die hij gebruikt als werkplaats. Deze units staan op een bedrijventerrein, waar verzoeker een stuk grond heeft gehuurd van de heer X.

Op 8 oktober 2008 is het bedrijf van X failliet verklaard.

2. Op 7 januari 2009 moest verzoeker in het ziekenhuis een operatie ondergaan en hij had de sleutels van de units overgedragen aan de heer A.

Op zaterdag 10 januari 2009 zag A. dat X - samen met een aantal andere personen - goederen van het bedrijventerrein en uit de units van verzoeker haalde. Hierop belde A. de politie, waarna hij zijn verhaal deed (hij vertelde onder meer dat het bedrijf van X onder curatele stond). A. vroeg de politie of X de goederen wel uit verzoekers units mocht halen. De politie vertelde A. dat het een civiele zaak betrof en dat A. het bij de curator moest melden.

A. was niet tevreden met de wijze waarop de politie zijn melding had afgedaan en nam opnieuw contact op met de politie in zijn woonplaats, waar hij hetzelfde te horen kreeg. Daarbij vertelde de politie hem wel dat X van verzoekers goederen moest afblijven. Wanneer X niet van de goederen afbleef, moest A. 112 bellen, hetgeen hij deed.

Vervolgens ging A. weer terug naar het bedrijventerrein, waar hij foto's en filmpjes maakte van de personen die goederen uit verzoekers units in gereedstaande vrachtwagens laadden. Er kwam een persoon op A. afrennen, die met een voorwerp in zijn hand zwaaide, waardoor A. zich bedreigd voelde.

A. meldde zich wederom bij de politie, en ditmaal gingen de politieambtenaren Z. en H. ter plaatse. Zij spraken met A. en X en gaven A. het advies om naar huis te gaan en om op maandag contact op te nemen met de curator.

Op 11 januari 2009 ging A. terug naar het bedrijventerrein, waar hij foto's maakte van de toegangsdeur van verzoekers units, die was verbroken.

3. Bij brief van 26 januari 2009 dienden verzoekers een klacht in bij de korpschef van de politie Flevoland. Verzoekers stelden dat de politie tijdens de inbraak ter plaatse was geweest en dat A. toen duidelijk had gemaakt dat de units van verzoekers waren, en niet van X. Bovendien had A. een sleutel van de units, aldus verzoekers. Volgens verzoekers waren er duidelijk sporen van braak, die door de twee politieambtenaren niet zijn opgemerkt. Politieambtenaar Z. zou hebben aangegeven dat het om een civiele zaak ging en dat de politie daarom weer was weggegaan, welke stelling volgens verzoekers geen hout snijdt, gezien de braaksporen.

Verzoekers rekenden het de politie aan dat zij A. geen tijd had gegund om aan te tonen dat X geen eigenaar van de units was (zo had A. een huurcontract kunnen overleggen indien hij daarvoor de tijd had gekregen).

Verzoekers stelden dat zij vele tienduizenden euro's aan machines, gereedschappen en materialen zijn kwijtgeraakt, hetgeen niet was gebeurd indien de politie zorgvuldiger te werk was gegaan.

4. De chef Financiële en Economische Zaken van de politie Flevoland liet verzoekers bij brief van 10 maart 2009 weten dat er ten tijde van de verwijdering van de spullen geen indicatie was dat er sprake was van een faillissement. Er werden geen verzegelingen aangetroffen en geen van de aanwezigen kon aantonen wie eigenaar van de betreffende goederen was. Een faillissement kon evenmin aangetoond worden, aldus de politiechef. De verbalisanten hebben geprobeerd contact te krijgen met de eventueel behandelende curator, maar het kantoor was gesloten.

Omdat een faillissement niet vaststond, was er geen indicatie dat er een andere situatie zou plaatsvinden dan een civiele zaak, aldus de politiechef. Er bestond tevens geen enkele bevoegdheid om de situatie te bevriezen.

De politiechef stelde dat de politie Flevoland niet aansprakelijk was voor de geleden schade.

I. Ten aanzien van het politieoptreden

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat de politie naar aanleiding van een melding tot inbraak in verzoekers units op 10 januari 2009 ter plaatse is gekomen, maar X ongestoord zijn gang liet gaan. Volgens verzoekers had A. de sleutel van de units in bezit en was er duidelijk sprake van een braakspoor bij de toegangsdeur. Hiertoe hebben verzoekers de Nationale ombudsman een foto overgelegd van de toegangsdeur, welke foto op 11 januari 2009 is gemaakt.

2.1. De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman in zijn brief van 25 juni 2009 laten weten dat A. bij zijn meldingen aan de politie steeds had aangegeven dat er sprake was van een faillissement of het onder curatele staan van het bedrijf van X. Desgevraagd kon A. geen bewijs leveren om zijn verhaal van de inbraak te ondersteunen. De politieambtenaren hebben het verhaal van X angehoord, die vertelde dat zijn bedrijf medio oktober 2008 failliet was verklaard. Tevens werd duidelijk dat er een curator was aangesteld, maar er waren geen tekenen dat er beslag op goederen of gebouwen was gelegd, aldus de korpsbeheerder. X ontkende bovendien dat er sprake was van een beslag. Volgens de korpsbeheerder had X ter plaatse aangegeven bezig te zijn het pand te ontruimen, omdat nieuwe huurders het pand binnenkort in gebruik wilden nemen.

Volgens de korpsbeheerder hebben de politieambtenaren de units bekeken en hebben zij geconstateerd dat de deur en de ramen uit de units verdwenen waren en dat de units grotendeels waren leeggehaald. Hieruit waren geen feiten of omstandigheden bekend geworden dat er sprake zou zijn van strafbare feiten, aldus de korpsbeheerder.

Gelet op de mededelingen van A. en X, de staat waarin de units zich bevonden, de onmogelijkheid de curator te bereiken en het tijdstip van het onderzoek, is aangenomen dat er sprake was van een civiele kwestie. Volgens de korpsbeheerder was er geen aanleiding of grondslag om de zaak te bevriezen totdat er een huurcontract door A. werd overgelegd.

Desgevraagd liet de korpsbeheerder weten dat er formeel geen verband was tussen het faillissement van het bedrijf van X en het mogelijk plegen van strafbare feiten in deze kwestie. Naar aanleiding van de aangifte van A. is een strafrechtelijk onderzoek gestart, maar door de krappe bezetting aan rechercheurs en het oppakken van een aantal zeer ernstige misdrijven is nog geen tijd gevonden om het onderzoek op te pakken, aldus de korpsbeheerder.

Naar aanleiding van een vraag van de Nationale ombudsman liet de korpsbeheerder weten dat de twee politieambtenaren ter plaatse niet hebben kunnen constateren dat de units waren opengebroken. Op 24 januari 2009 zijn de politieambtenaren nogmaals ter plaatse geweest en ditmaal troffen zij wel verse braaksporen aan, aldus de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder acht de klacht ongegrond.

2.2. In het proces-verbaal van bevindingen dat de politieambtenaren Z. en H. op 24 januari 2009 hebben opgemaakt, staat onder meer vermeld dat zij op 10 januari 2009 met A. hadden gesproken, die hen vertelde dat het bedrijf van X failliet was gegaan en dat de curator beslag op de goederen en het pand had gelegd. A. had voorts verteld dat er een aantal units aan de achterzijde van het terrein stond die eigendom waren van verzoeker, en dat de goederen in die units eveneens aan verzoeker toebehoorden. Ook deze units was X volgens A. aan het leeghalen. A. had aangegeven dat hij foto's had gemaakt en zich bedreigd voelde. Tevens had A. de politieambtenaren verteld dat X ook gesignaleerd zou staan wegens belastingschuld. Desgevraagd kon A. geen bewijsmiddelen leveren, aldus het proces-verbaal.

Voorts staat in het proces-verbaal vermeld dat de politieambtenaren ter plaatse met X hebben gesproken en dat ze zijn gegevens hebben nagevraagd; niet was gebleken dat X voor enige instantie gesignaleerd stond. X had verteld dat zijn bedrijf failliet was verklaard en dat er een curator was aangewezen. Ook had X verteld dat hij het bedrijfspand en de units aan het leeghalen was, omdat het pand aan een ander was verhuurd. In het proces-verbaal staat verder dat X slechts een postadres had opgegeven en zijn woonadres in België niet wenste te geven. X had desgevraagd aangegeven dat alle ruimtes op het bedrijventerrein van hem waren. Op de vraag of er beslag was gelegd op de goederen en het pand, had X negatief geantwoord.

In het proces-verbaal staat verder dat de politieambtenaren het bedrijventerrein hebben bekeken en dat de units niet meer waren voorzien van deuren of ramen en dat deze kennelijk al grotendeels waren leeggehaald. De politieambtenaren hadden niet kunnen constateren dat de units zouden zijn opengebroken. Zij hadden twee containers op het bedrijventerrein zien staan, waarin zij geen bijzondere zaken hadden waargenomen.

De politieambtenaren hadden de partijen ter plaatse meegedeeld dat zij een uitgebreide mutatie van het gebeuren zouden opmaken, aangezien er in hun ogen vooralsnog geen sprake was van een strafbaar feit, er geen schriftelijke bescheiden konden worden getoond door één van de partijen, het eigendomsrecht onvoldoende duidelijk was, er geen aangifte was gedaan en het alle schijn had van een civielrechtelijke zaak.

Ten slotte staat in het proces-verbaal vermeld dat de betrokken politieambtenaren op 24 januari 2009 nogmaals naar het bedrijventerrein zijn gegaan en de toegangsdeuren van de units hebben onderzocht. Ditmaal constateerden zij braaksporen die redelijk recent waren aangebracht. De containers waren niet meer aanwezig op het terrein.

3. Bij brief van 11 augustus 2009 aan de Nationale ombudsman hebben verzoekers aangegeven dat de korpsbeheerder voorbij is gegaan aan het feit dat er sprake is van een inbraak bij een particulier. Ook heeft de korpsbeheerder genegeerd dat de heer A. een sleutel bezat van de units, evenals dat er overduidelijk braaksporen waren.

Verzoekers vinden het onbegrijpelijk dat de politieambtenaren X wel geloofden, maar A. - die aangifte deed - niet, terwijl hij de sleutel in bezit had.

Volgens verzoekers had een politieambtenaar tijdens een gesprek na de inbraak verteld dat hij "had aangeslagen" toen hij de kentekens van de voertuigen controleerde, en dat het ging om lieden die bij de politie bekend waren.

Verzoekers hebben voorts gesteld dat zij begin april een politieambtenaar uit het inbrakenteam hadden gewezen op een aantal advertenties op internet, waarin X zich uitgaf voor klusjesman met professionele apparatuur en waarbij ook een link zat naar zijn huidige woonplaats. Hiermee had de politie niets gedaan, aldus verzoekers.

4. Op 1 december 2009 hebben twee medewerkers van de Nationale ombudsman alle betrokken politieambtenaren, verzoekers en de heer A. tijdens een hoorzitting gehoord.

De politieambtenaren H. en Z. hebben verklaard dat zij niet wisten dat A. de sleutel van de units in bezit had. Zij konden zich niet herinneren dat A. had gezegd de sleutel te hebben.

Op het bedrijventerrein van X hadden H. en Z. met X gesproken en X had aan de hand van zijn legitimatie en een aantal poststukken die aan hem waren gericht, aangetoond dat hij de eigenaar van het terrein was, aldus de politieambtenaren.

Desgevraagd hebben H. en Z. verklaard dat zij het hele terrein zijn overgelopen en bij de units geen braaksporen hebben aangetroffen. Betrokken ambtenaar Z. heeft verklaard dat hij degene is geweest die op 10 januari 2009 langs de toegangsdeur is gelopen, maar dat hij deze niet heeft gecontroleerd op braaksporen, omdat deze openstond. Voorts heeft Z. aangegeven dat ook al zouden er braaksporen zijn aangetroffen, er onvoldoende aanleiding zou zijn geweest om aan te nemen dat er sprake was van een strafbaar feit.

Beide politieambtenaren hebben gesteld dat zij op dat moment geconfronteerd werden met twee verhalen die niet te verifiëren waren.

Daarnaar gevraagd hebben H. en Z. verklaard dat zij X niet hebben gevraagd of hij over een sleutel van de units beschikte. Dit was volgens hen niet relevant omdat de units geheel open stonden.

Op de vraag waarom het faillissement van belang was voor beoordeling van de kwestie heeft Z. aangegeven dat A. had verteld dat er beslag was gelegd, en dat X dat had ontkend. De politie kon niet vaststellen of er daadwerkelijk beslag was gelegd, aldus Z.

De politieambtenaren hebben benadrukt dat zij A. hebben gevraagd of hij kon aantonen dat X niet de eigenaar van de units was. Zij hebben toen gesproken over een huurcontract, maar dit was in bezit van verzoekers, die zich op dat moment in het ziekenhuis bevonden vanwege verzoekers operatie.

Beoordeling

5. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

6. Vast is komen te staan dat de politie niet heeft ingegrepen omdat er sprake zou zijn van een civiele kwestie. De Nationale ombudsman overweegt dat het faillissement van X niet relevant was voor beoordeling van de vraag of X gerechtigd was om de units leeg te halen. Het ging niet om de vraag of er al dan niet beslag was gelegd, maar om de vraag wie eigenaar van de units was.

Ter plaatse heeft X weliswaar aangetoond eigenaar van het bedrijventerrein te zijn, maar hij heeft niet kunnen aantonen dat hij eigenaar van de units en de zich daarin bevindende goederen was. De Nationale ombudsman oordeelt dat de politie hier een aantal steken heeft laten vallen. Zo had zij moeten vragen wie de sleutel van de units had. Het argument dat deze vraag niet relevant was omdat de units geheel open waren, snijdt naar het oordeel van de Nationale ombudsman geen hout. Juist wanneer X geen sleutel kon overleggen, had de politie zich moeten afvragen hoe de units waren geopend. Nu A. had aangegeven dat er sprake was van inbraak, had de politie de units bovendien actief moeten controleren op braaksporen. De politieambtenaren hebben weliswaar geen braaksporen aangetroffen, maar volgens hun verklaring hebben zij de units niet daadwerkelijk op braaksporen gecontroleerd. Verzoekers hadden reeds een foto van de toegangsdeur overgelegd, die is gemaakt op 11 januari 2009, waarop duidelijk braaksporen zichtbaar zijn. De Nationale ombudsman acht het zeer aannemelijk dat deze braaksporen door X zijn veroorzaakt.

Wanneer X geen sleutel kon overleggen en er braaksporen waren aangetroffen, had de politie tot de conclusie kunnen komen dat er sprake was van een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit en had zij kunnen ingrijpen.

Dat de politie ter plaatse geen nader onderzoek heeft gedaan, is in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat de politie hun klacht niet volgens de klachtenregeling heeft afgedaan. Volgens verzoekers is er na het indienen van de klacht alleen telefonisch contact geweest en heeft er geen gesprek plaatsgevonden. Verzoekers zouden door twee

politieambtenaren zijn gebeld, die van elkaar niet wisten dat ze gebeld hadden.

2. De korpsbeheerder heeft in zijn brief van 25 juni 2009 gesteld dat het klopt dat verzoekers brief van 26 januari 2009 als een verzoek om schadevergoeding is afgedaan. Naar aanleiding van de brief heeft klachtencoördinator K. telefonisch contact met verzoeker gehad. Uit dit gesprek werd volgens de korpsbeheerder duidelijk dat verzoeker er de voorkeur aan gaf om zijn brief als aansprakelijkstelling te behandelen. Hierop heeft K. de brief doorgezonden naar de stafdienst Financiële en Economische Zaken, waarna mevrouw M. de brief in behandeling heeft genomen. M. heeft een aantal keren telefonisch contact met verzoeker gehad en tijdens die telefoongesprekken is duidelijk gemaakt dat de brief als een verzoek om schadevergoeding in behandeling is genomen. Tevens is aan verzoeker meegedeeld dat wanneer de brief alsnog als klacht in behandeling moest worden genomen, verzoeker in contact zou worden gebracht met klachtencoördinator K. Verzoeker heeft toen aangegeven dat hij het contact met M. voldoende vond, aldus de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder gaf aan van mening te zijn dat de politie niet voldoende duidelijk was geweest omtrent de afhandeling van de brief. Het was correct geweest om de behandeling van verzoekers brief nog eens schriftelijk te bevestigen. Verzoeker zou dan zelf de keuze hebben gehad om zijn brief alsnog als klacht te laten behandelen, aldus de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder acht de klacht gegrond.

3. Bij brief van 11 augustus 2009 hebben verzoekers gesteld dat zij een klacht bij de politie hadden ingediend omdat er helemaal niets gebeurde met de aangifte die naar aanleiding van de inbraak was gedaan. Volgens verzoekers zijn zij naar aanleiding van hun klacht allereerst gebeld door politieambtenaar M. van de stafdienst Financiële en Economische Zaken. Vervolgens zijn zij gebeld door klachtencoördinator K. en vervolgens nogmaals door politieambtenaar M., aldus verzoekers. Volgens verzoekers wist K. niets van het eerste gesprek met M.

Verzoekers hebben gesteld dat zij op geen enkele wijze de indruk hebben gegeven dat zij uit waren op schadevergoeding; zij wilden gewoon hun spullen terug, waaronder unieke en onvervangbare onderdelen van hun schip. Hoe langer de politie zou wachten met het opsporingsonderzoek, hoe onwaarschijnlijker het zou worden dat zij daarvan ooit nog iets terug zouden zien, aldus verzoekers.

4. Op 1 december 2009 heeft er een hoorzitting plaatsgevonden, waarbij alle betrokkenen onder leiding van twee medewerkers van de Nationale ombudsman zijn gehoord. Tijdens deze hoorzitting heeft klachtencoördinator K. gesteld dat verzoekers' brief in eerste instantie bij hem terecht is gekomen en dat hij telefonisch contact met verzoeker dan wel verzoekster heeft opgenomen. Uit dat telefoongesprek bleek volgens K. dat het verzoekers

om schadevergoeding te doen was, zodat hij de brief ter afdoening aan mevrouw M. van de stafdienst Financiële en Economische Zaken heeft gegeven. Verzoekers hebben tijdens de hoorzitting uitdrukkelijk ontkend dat het hen ging om schadevergoeding; het ging hen er juist om dat de aangifte voortvarend werd opgepakt, zodat X wellicht tijdig kon worden aangehouden en zij hun gestolen goederen nog terug konden krijgen.

Mevrouw M. heeft tijdens de hoorzitting aangegeven dat zij contact met verzoekers heeft opgenomen en dat haar inderdaad duidelijk werd dat verzoekers wilden dat hun aangifte spoedig werd opgepakt. Hierop is zij naar de recherche gegaan met het verzoek de zaak op te pakken, maar vanwege ernstig capaciteitstekort bleek dit niet mogelijk. Door capaciteitstekort is het inbrakenteam inmiddels opgeheven, aldus de politieambtenaar. Hierop heeft M. de zaak teruggekoppeld aan verzoekster en de brief als een verzoek om schadevergoeding afgedaan.

Beoordeling

5. Vast is komen te staan dat verzoekers een klachtbrief aan de politie hebben gestuurd, die niet volgens de klachtenregeling is afgedaan, maar als een verzoek om schadevergoeding in behandeling is genomen. Hierdoor zijn verzoekers niet gehoord.

Tijdens de hoorzitting van de Nationale ombudsman is geenszins de indruk ontstaan dat de politie verzoekers klacht bewust buiten de klachtenregeling heeft gehouden. Het is correct dat klachtencoördinator K. telefonisch contact heeft opgenomen met verzoekers om te vragen wat zij met hun klacht beoogden. Het is niet duidelijk geworden wat er precies tijdens dit telefoongesprek is gezegd. Volgens K. zou het verzoekers om schadevergoeding te doen zijn, hetgeen verzoekers met nadruk hebben ontkend. De Nationale ombudsman gaat er vanuit dat er tijdens dit telefoongesprek miscommunicatie is ontstaan over hetgeen verzoekers met hun klacht wilden, als gevolg waarvan de klacht ter afhandeling aan mevrouw M. is gegeven. Nu de inhoud van het telefoongesprek met K. niet duidelijk is geworden, kan niet gezegd worden of de politie er juist aan heeft gedaan de klachtbrief als een verzoek om schadevergoeding af te doen. De Nationale ombudsman onthoudt zich van het geven van een oordeel.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Flevoland is:

gegrond ten aanzien van het politieoptreden ter plaatse, wegens strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

Ten aanzien van de klacht over de klachtbehandeling onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

Slotbeschouwing

Verzoeker heeft een stuk grond op het bedrijventerrein van X gehuurd, waarop hij een aantal units heeft geplaatst. Deze heeft hij als werkplaats ingericht. Op een gegeven moment zag verzoekers zaakwaarnemer (verzoeker lag zelf in het ziekenhuis) dat X - wiens bedrijf inmiddels failliet was verklaard - in de units aan het inbreken was en een groot aantal machines en goederen meenam. Na een aantal telefoontjes kwamen twee politieambtenaren ter plaatse, die met de melder en X spraken. X vertelde hen dat hij de eigenaar van het bedrijventerrein was en dat zijn bedrijf inderdaad failliet was. X loog hen

voor dat hij de boel moest leeghalen omdat er nieuwe huurders kwamen.

Het werd de politieambtenaren niet duidelijk wie eigenaar van de units was. Zij verwezen de melder door naar de curator, met wie hij contact moest opnemen, omdat het in hun ogen een civiele kwestie was.

De politie heeft zich echter onterecht laten leiden door het faillissement van X, dat in deze kwestie helemaal niet relevant was. X was gewoonweg bezig met een inbraak en heeft de politie op het verkeerde been gezet, waardoor hij ongestoord zijn gang kon gaan. Hierbij heeft de politie een aantal steken laten vallen. Zo is niet gevraagd wie de sleutel van de units had. Evenmin is de toegangsdeur op braaksporen onderzocht. Wanneer dit wel was gebeurd, had de melder de sleutels van de units kunnen tonen en waren de braaksporen ongetwijfeld aangetroffen. Op dat moment was er sprake geweest van een redelijk vermoeden van schuld en had X als verdachte kunnen worden aangemerkt.

Tijdens de klachtbehandeling is gebleken dat het verzoekers voornamelijk te doen was om het voortvarend oppakken van de aangifte. Er was een daderindicatie en desondanks deed de politie niets. Logischerwijs is dit voor een burger moeilijk te verkroppen.

De betrokken politieambtenaren hebben tijdens de hoorzitting laten weten dat zij hun best hebben gedaan om deze aangifte bij de recherche onder de aandacht te krijgen, maar dat dat niet is gelukt vanwege grote lopende onderzoeken. Er is geconstateerd dat de recherche met een groot capaciteitstekort te kampen heeft. Naar aanleiding van zeer ernstige misdrijven (moord en doodslag) worden telkens mensen uit een researcheteam gehaald en in een TGO geplaatst (team groot onderzoek), zodat er voor minder ernstige strafbare feiten geen mankracht meer is. De politieambtenaren lieten weten dat er nog zo'n vijfhonderd zaken met daderindicatie "op de plank" liggen. Deze realiteit is zeer schokkend en het is dan ook niet zo vreemd dat de burger in dit opzicht het vertrouwen in de politie verliest.

Onderzoek

Op 2 april 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer G. te Lelystad, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Flevoland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland (de burgemeester van Almere) werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De betrokken ambtenaren K., M. en Ko. en H. deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoekers gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen/te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 2 april 2009 met bijlagen.

Standpunt van de korpsbeheerder van 25 juni 2009.

Reactie van verzoekers van 11 augustus 2009.

Verslag van de hoorzitting van 1 december 2009.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond